

Lene Gregersen Kaasgaard

Fra: Schiller Institutet [si@schillerinstitut.dk]

Sendt: 4. februar 2009 12:52

Til: Lene Gregersen Kaasgaard

Emne: Bilag til Schiller Institutets foretræde i Politisk-Økonomisk Udvalg den 5. februar 2009

Kære Lene Gregersen Kaasgaard,

Her er fire bilag til medlemmer i forbindelse med Schiller Institutets foretræde i det Politisk-Økonomisk Udvalg den 5. februar 2009.

1. Schiller Institutets nyhedsbrev Prometheus fra februar 2009: "Obama og LaRouche": <http://www.schillerinstitut.dk/p0902.pdf>
2. Schiller Institutets nyhedsbrev Prometheus fra januar 2009: "Realøkonomisk Chockbølge": <http://www.schillerinstitut.dk/p0901.pdf>
3. Lyndon LaRouches internet webcast den 16. januar 2009 fra Washington, D.C.:
„President Obama's Options“:
http://www.larouche.com/eiw/public/2009/2009_1-9/2009-3/pdf/04-15_3603.pdf
4. Lyndon LaRouches internet webcast den 22. januar 2009 fra Washington, D.C.:
„The Issue is Bankruptcy“:
http://www.larouche.com/eiw/public/2009/2009_1-9/2009-4/pdf/04-41_3604.pdf

Mvh,

Michelle Rasmussen
Schiller Institutet
35 43 00 33
si@schillerinstitut.dk

Denne mail er blevet scannet af <http://www.virus112.com>

Prometheus

Et månedlig samhedsblad
Udg. 21 nr. 2

OBAMA OG LAROCHE

Ikke sjældent råber det udtalte højere end det talte eller skrevne ord. Præsident Barack Obamas tiltrædelsestale var tankevækkende og inspirerende. Med alvor og uden omsvøb beskrev han den dybe krise, det amerikanske samfund og den øvrige verden er kastet ud i. Og han bad den amerikanske befolkning lægge indre stridigheder til side og mobilisere den beslutsomhed og handlekraft, som historien bærer så mange eksempler på. Med inspiration i Paulus' første brev til korintherne sagde han: »Vi er fortsat en ung nation, men med de hellige skrifteres ord så er tiden inde til at henlægge barnligheder.«

Det er så her, at det usagte larmer så frygteligt. I næste sætning fastslår Paulus nemlig, at selv som voksne ser vi verden gennem et spejl, som om den var en gåde. Vi opfatter tilværelsen stykkevis. Og vi handler derefter. Og det er måske den allerstørste trussel imod hele den menneskelige civilisation her og nu.

Siden finanskrisens opblussen sidste sommer har alverdens regeringer pumpet mere end fire tusinde milliarder dollars ind i banker og finansinstitutioner. Og intet har det hjulpet! Åh jo, de værste bankkrak er blevet udskudt nogle måneder. Men med nobelprisvinder Paul Krugmans ord er verdens største bank, Citigroup, i dag en »levende død«, en »zombibank«. Det samme kan siges om hele det internationale banksystem.

Med de første skræmmende tegn på et globalt realøkonomisk sammenbrud gør regeringerne nu klar til at gentage »succesen«. Fantasifulde stimuleringspakker med offentlige investeringer i vindmøller og »alt godt fra havet« er ved at blive bragt i stilling. Uden tanke for nødvendig teknologisk udvikling eller reel fysisk økonomisk vækst. Penge alene er ikke nok. En skønne dag står vi med et nationalregnskab, der aldrig kan bringes i balance igen. Og det kan komme hurtigere, end vi tror. Spørg blot vore ulykkelige fætre og kusiner i Island.

Men finanskrisen og det globale økonomiske sammenbrud er ikke to uafhængige størrelser med en fælles løsning, der hedder penge. Vi er nødt til at erkende, at vi er havnet i denne dybt ulykkelige situation, fordi vi har truffet mange forkerte politiske beslutninger. Disse beslutninger skal omgøres, og det betyder omfattende politiske reformer af hele det kapitalistiske system. Hvis ikke vore regeringer og ansvarlige politikere meget snart tager fat, kommer det til at gå helt galt.

I november 1933 konstaterede den amerikanske forfatter Ernest K. Linley, at præsident Roosevelt, med sine målrettede reformer af den kapitalistiske økonomi, havde reddet USA fra »kaotiske sociale omvæltninger« og et »forretningsverdenens diktatur efter fascistisk forbillede«. Men det var de selv samme reformer, som »alle stimuleringspakkens fader«, den britiske økonom John Maynard Keynes, ihærdigt forsøgte at få Roosevelt til at lægge på hylden. Det er ikke en ubetydelig historisk detalje. Slet ikke i den nuværende situation. Og ønsker præsident Obama at blive en værdig arvtager til Franklin D. Roosevelt, bør han lytte nøje til de råd og den vejledning, han modtager fra Lyndon LaRouche.

EN NY VERDEN – STORE PROBLEMER

Lad os lige gentagne det én gang til, for man kan aldrig blive træt af at høre det: **George W. Bush** bor ikke længere i **Det hvide Hus**, og **Dick Cheney** er ikke længere **USA's** vicepræsident. Det er simpelthen den bedste nyhed i otte år! Og nærmest på trods har verden overlevet dette lange mareridt. Men som man kunne forvente, har den nu fhv. præsident Bush og hans regering efterladt et politisk, strategisk og økonomisk ragnarok, der i sine konsekvenser langt overgår det fallitbo, som præsident **Herbert Hoover** overlod til sin efterfølger, **Franklin D. Roosevelt**, i 1933.

Heldigvis er der håb. **USA's 44. præsident, Barack Obama**, har på helt usædvanlig vis signaleret et dramatisk brud med alt, den afgående regering har stået for. Gud ske lov og tak for det. Kort før **George W. Bush** rykkede ind i **Det hvide Hus** tilbage i **januar 2001**, advarede den fhv. demokratiske præsidentkandidat **Lyndon LaRouche** i en internationalt transmitteret webcast om, at den indkommende regering inkluderede mørke elementer, som ikke ville tøve med at iscenesætte eller udnytte en »**Rigsdagsbrand**«, som **Hitler** havde gjort det i 1933, til at tilrane sig diktatorisk magt. Og han advarede om, at den neokonservative **Bush-regering** ville repræsentere det tætteste, **USA** nogensinde har været på et sydstatsdirigeret statskup.

Derfor kunne den indkommende præsident **Barack Obama** ikke have valgt et bedre politisk signal end at gentage den togrejse, der i 1861 bragte **Abraham Lincoln** fra **Philadelphia** til **Washington**, da han skulle indsættes i embedet som **USA's 16. præsident**. Og **Obama** satte temaet for sit eget indtog i **Washington** den **17. januar**, da han ved afrejsen i **Philadelphia** lovede, at han som præsident vil give **USA** en »ny uafhængighedserklæring«, en regering fri for smålighed, fordomme og skinhellighed.

Og næppe var præsident **Barack Obama**, med hånden på **Lincolns** bibel, blevet sværget ind i sit embede, før han i sin indsættelsestale gjorde det krystalklart for alle, der måtte tvivle, at **Bush-regeringens** æra endegyldigt var forbi. Han sagde bl.a.:

»Hvad kynikerne ikke fatter er, at grunden under dem er en anden – at de trætte politiske argumenter, som har udmattet os så længe, ikke længere gælder.«

»Det spørgsmål, vi stiller i dag, er ikke, om vores regering er for stor eller for lille, men om den fungerer – om den hjælper familier til at finde job til en anstændig løn, omsorg, de har råd til, en alderdom, som er værdig. Hvor svaret er ja, er det vores hensigt at fortsætte indsatsen. Hvor svaret er nej, vil programmerne blive afbrudt.«

»Og de af os, som varetager offentlighedens dollar, vil blive draget til ansvar – at bruge fornuftigt, at omgøre dårlige vaner, og at optræde i fuld dagslys – for kun herigennem kan vi genskabe den vitale tillid mellem et folk og dets regering.«

Og mens det amerikanske Tv-selskab **CNN** lod deres kameraer zoome ind på en surmulende fhv. vicepræsident **Dick Cheney** i sin lullestol, fortsatte præsident **Obama**:

»Hvad angår vort fælles forsvar, så afviser vi, at der findes et valg mellem vor sikkerhed og vore idealer. Vort lands grundlæggere stod over for farer, som vi næppe kan forestille os, da de formulerede et rettighedsbrev, der skulle sikre lov og orden og menneskerettigheder. Et rettighedsbrev, der siden er udvidet gennem generationers blod.«

»Disse idealer er stadig et ledende lys for verden, og vi vil ikke opgive dem af hensyn til bekvemmelighed.«

»Og til alle andre folkeslag og regeringer, som følger med i dag, fra de flotteste hovedstæder til den lille landsby, hvor min far blev født, skal lyde dette: I skal vide, at **Amerika** er en ven af hver eneste nation og hver eneste mand, kvinde og barn, der ønsker en fremtid i fred og værdighed. Og at vi atter er parate til at gå i spidsen.«

Den **22. januar**, på den nye regerings anden arbejdsdag, underskrev præsident **Obama** sit første præsidentielle dekret: Fangelejren på **Guantánamo**-militærbasen på **Cuba** skal lukkes inden årets udgang.

Under valgkampen i sommeren og efteråret 2008 var **Barack Obama**, til **Lyndon LaRouches** store bekymring, yderst tilbageholdende med udmeldinger om sin kommende regerings økonomiske politik. Men lige så snart valget den **4. november 2008** var overstået, satte **Obama** fokus på finanskrisen og gik straks i gang med at sammensætte forskellige økonomiske rådgivningsgrupper. Den **7. november** mødtes han med fhv. føderalbankdirektør **Paul Volcker** og fhv. handelsminister **William Daley** for at fastlægge en handlingsplan for overgangsperioden, og den **26. november** blev **Paul Volcker** officielt udnævnt til leder af det hold af rådgivere, som skulle forberede **Obama-regeringens** indsats overfor den internationale økonomiske og finansielle krise. **Volckers** rådgivningsgruppe blev ved nedsættelsen af den ny regering gjort permanent under navnet »**Præsidentens Råd for Økonomisk Genopbygning**«.

Paul Volcker har i en årrække været bestyrelsesformand for en privat international rådgivningsgruppe, ved navn »**The Group of Thirty**«, »**Gruppen af Tredive**«, som siden **1978** har holdt et kritisk øje med udviklingen indenfor det internationale finans- og betalingssystem. Da hovedparten af gruppens medlemmer er rekrutteret fra centralbanker, regeringskontorer og internationale institutioner, som f.eks. **Den internationale Valutafond, IMF**, har det ikke just været revolutionære forslag, man har fremlagt til løsning af den igangværende krise. Medlemmerne kommer dog med divergerende politisk observans og i modsætning til de fleste regeringer, har »**Gruppen af Tredive**« for længst erkendt, at der er tale om en helt usædvanlig nedbrudskrise, som vil kræve helt ekstraordinære løsninger.

Blandt de aktive medlemmer af »**Gruppen af Tredive**« finder man blandt andre **USA's** nye finansminister **Timothy Geithner**, den nyudnævnte direktør for **USA's Nationale Økonomiske Råd, Lawrence Summers**, og nobelprisvinder **Paul Krugman**. På listen over emeritus-medlemmer står **Erik Hoffmeyer**, fhv. direktør i **Den danske Nationalbank**.

Under en pressekonference i **Washington** den **15. januar** fremlagde **Paul Volcker** den seneste rapport fra »**Gruppen af Tredive**«, der indeholder **18** konkrete forslag til en stram regulering af de internationale finansielle markeder. **Volcker** sagde indledningsvis: »Den omfattende og dybtgående finansielle krise har med al tydelighed afsløret, at vort finanssystem er brudt sammen og kræver en gennemgribende reparation«. Hovedsigtet med rapportens anbefalinger er at etablere lovmæssig kontrol med hedgefondenes »grå forretninger« og sætte en stopper for den grådighed, som den internationale bankverden har lagt for dagen over de seneste år.

Mens hensigten hos »**Gruppen af Tredive**« således peger i den rigtige retning, så mangler der et helt afgørende element, nemlig en regelret konkursbehandling af det nuværende system. Det har **Lyndon LaRouche** insisteret på siden krisens begyndelse, og han har gentagne gange fået støtte til sit krav om en afskrivning eller fastfrysning af de tusindvis af milliarder

dollars, der ligger ophobet i finanssystemet, som et resultat af tyve års uhæmmet finansspekulation, fra Italiens finansminister **Guilio Tremonti**. Da *Prometheus'* amerikanske samarbejdspartner *Executive Intelligence Review* bragte emnet op under pressekonferencen i Washington, svarede Paul Volcker, at man »endnu ikke har taget endelig stilling« til det spørgsmål.

Den **16. januar** afholdt Lyndon LaRouche en international webcast for at gennemgå de afgørende politiske og økonomiske spørgsmål, som den indkommende **Obama-regering** kommer til at stå overfor. Efter en **45 minutter** lang indledende præsentation, måtte LaRouche tage mere end **to timer** i brug for at svare på alle de spørgsmål, der var blevet sendt ind både før og under Internet-udsendelsen. Hovedparten kom fra folk med tilknytning til præsident Obamas overgangshold eller til »Gruppen af Tredivé«. LaRouche blev blandt andet bedt om at uddybe sin analyse af præsident **Franklin D. Roosevelts** genopbygningsprogram »New Deal«.

Den **22. januar** kunne LaRouche i endnu en international webcast forsætte sin gennemgang af de opgaver, som den nu nyindsatte regering bliver nødt til at påtage sig hurtigt og uden tøven. LaRouche beskrev den helt særlige politiske rolle, som det amerikanske præsidentembede spiller, og han påpegede, at historien har vist, at store forandringer til det bedre kun er mulige, når der opstår »en bølge af opbakning til en nyindsat præsident«. »Sådan var det med Roosevelt, og selv om forholdene i dag naturligvis er anderledes, så gælder principperne alligevel:

Man er nødt til at udnytte tilstedeværelsen af en meget populær nyindsat præsident, der tiltræder med en overraskende autoritet til at gennemføre et begrænset antal meget store forandringer.«

Men den amerikanske præsident har et begrænset tidsrum at handle i, advarede LaRouche. »Han bliver nødt til at tage hånd om det helt afgørende spørgsmål, og det er bank- og finanssystemet. Og det skal ikke gøres med pæne små indgreb, men gennem en behårdet konkursbehandling af hele det amerikanske bank- og finanssystem.«

Atter en gang måtte LaRouche bruge over to timer på at besvare de mange spørgsmål, som blev sendt ind over internettet. Der var blandt andet spørgsmål fra en seniorøkonom ved det russiske **Videnskabernes Akademi** og en gruppe af professorer og studenter ved **Det statslige Udenrigspolitiske Institut i Moskva** (webcastene kan ses på www.laropuchepac.com).

På hjemmefronten var der spørgsmål fra en gruppe af demokratiske økonomer med tilknytning til præsident Obamas overgangshold. De skrev: »Hr. LaRouche, vi repræsenterer en tværfaglig studiegruppe ved universiteterne **Stanford, Berkeley og Princeton**, som siden november har haft til opgave at studere din »tripelkurve-funktion« [se billede på side 4] som model for økonomisk analyse. Det er svært at argumentere imod dens nøjagtighed i beskrivelsen af den situation, vi nu befinder os i. Men, sådan som jeg forstår det, udviklede du denne model længe før finansielle instrumenter, som f.eks. derivater, overhovedet eksisterede ... Kunne du være så venlig at

ROOSEVELT KONTRA KEYNES

Præsident **Barack Obama** er ved at lægge sidste hånd på en »stimuleringspakke« til **825 mia. dollars**, der skal forhindre, at den amerikanske økonomi synker ned i dyb recession. Over det meste af verden, gør regeringer sig klar til at følge trop. Ofte præsenteres disse indskud af skatteyderpenge som »keynesianske stimuleringspakker«, og i samme ånddrag drages paralleller til præsident **Franklin D. Roosevelts** »New Deal«. Men det er historieforkæmning. »New Deal« var IKKE en »keynesiansk stimuleringspakke«.

Præsident Roosevelt gennemførte en omfattende politisk reform af hele det amerikanske kapitalistiske system. Banker blev konkursbehandlet og reorganiseret, og hele bankvæsenet blev til **Wall Streets** skræk sat under streng kontrol. Samtidigt grundlagde han den moderne velfærdsstat med delvis offentlig sygesikring og folkepension. Og rundt om i USA blev der iværksat storstilede offentlige infrastrukturprojekter. Men disse var ikke baseret på den britiske økonom **John Maynard Keynes'** økonomiske teorier. »New Deal« blev sparket i gang i **foråret 1933**. Keynes' hovedværk blev først offentliggjort i **efteråret 1936**. Og Franklin D. Roosevelt brød sig slet ikke om Keynes.

I **december 1933** modtog præsident Roosevelt et brev fra Keynes. Han påstod, at han var Roosevelts største fan i **Storbritannien**. Alligevel rådede han i arrogante vendinger den amerikanske præsident til at droppe sine politiske og økonomiske reformer og udelukkende fokusere på en stimulering af den amerikanske økonomi gennem offentlige investeringer. Den **28. maj 1934** blev Keynes inviteret til te i **Det hvide Hus**. Det kom der ikke noget varigt venskab ud af. Og godt det samme.

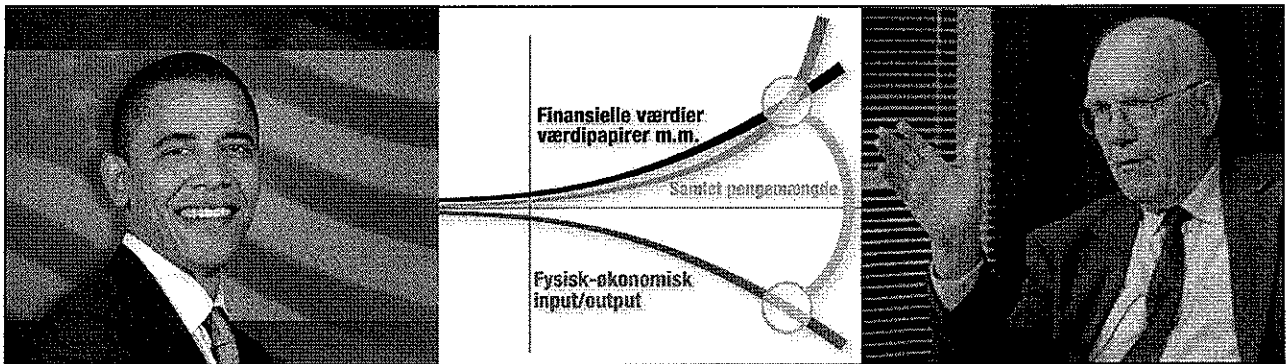
Det første Keynes observerede, da han hilste på Roosevelt, var præsidentens hænder. Som bestyrelsesmedlem i »The University of Cambridge Eugenics Society« var

Keynes fanatisk tilhænger af racehygiejne, og sammen med **Charles Darwins** fætter, sir **Francis Galton**, var han overbevist om, at det klassesdelte britiske samfund var resultatet af en naturlig arvelig udvælgelse. Roosevelts hænder skulle altså afsløre om han tilhørte den højerestående race. Keynes var dybt skuffet, for de var helt almindelige.

John Maynard Keynes repræsenterede alt det, Franklin D. Roosevelt afskyede hos den britiske elite og **Det britiske Imperium**. Som ung studerende på **Cambridge** eksperimenterede han med frigjorte livsformer og homoseksuelle forhold i den dekadente »**Bloomsbury Gruppe**«, der udover Keynes talte prominente medlemmer som **Virginia Wolf, G.E. More** og **Bertrand Russell** m.fl. Gruppen overlappede det hemmelige politiske selskab »**The Cambridge Apostles**«, som Keynes også var medlem af. Apostlenes mest berømte medlemmer var dog **Kim Philby, Donald McLean, Guy Burgess** og **Anthony Blunt**, der alle blev afsløret som topspioner for **Sovjetunionen** under **Den kolde Krig**.

Da Keynes' hovedværk, »*The General Theory of Employment, Interest and Money*«, udkom i **1936**, gjorde han sine hoser grønne overfor **Hitler** med følgende bemærkning i forordet til den tyske udgave: »Ikke desto mindre er teorien om produktion, som denne bog giver sig ud for at fremlægge, langt lettere at tilpasse til forholdene i en totalitær stat ...«

Under **2. Verdenskrig** blev Keynes sendt til Washington for at forhandle betingelserne for de britiske krigslån. Og det stod hurtigt klart for ham, at præsident Roosevelt ikke havde i sinde at give **England** nogen form for økonomisk støtte, der kunne anvendes til at genopbygge imperiet efter krigen. Keynes skrev et rasende memorandum tilbage til **London**: »Amerika skal ikke få lov til at rive øjnene ud på **Det britiske Imperium**«.

Obama-administrationen var i to webcasts i direkte dialog med Lyndon LaRouche om bl.a. hans tripelkurve-funktion, og hvordan Obama kan løfte arven fra Roosevelt og trække verden ud af den økonomiske krise. Se dem på www.schillerinstitut.dk.

fortælle os, hvordan du var i stand til at forudse denne udvikling, før de instrumenter, som med stor sandsynlighed er årsag til den nuværende krise, overhovedet var blevet skabt?»

LaRouche svarede ved at give en dybtgående og poetisk gennemgang af hans videnskabelige metode med rod i den dynamiske fysiske tankegang hos historiske forgængere som **Johannes Kepler, G. W. Leibniz og Bernhard Riemann**.

Samme gruppe af økonomiske rådgivere stillede yderligere et spørgsmål: »Både fhv. føderalbankdirektør Paul Volcker og den nyligt udpegede finansminister Geithner har antydnet, at den måde, hvorpå **Føderalbanken** fungerer i dag, ligger langt uden for dets forfatningsmæssige grundlag. På den baggrund, hvad mener du så bør være Føderalbankens retmæssige rolle i den nuværende situation?»

LaRouche svarede: »Den må opluges og fortæres af et højere væsen. Og dette højere væsen bør være en nationalbank.«

Det sidste spørgsmål kom fra et ledende medlem af præsident Obamas overgangshold. Han skrev: »Hr. LaRouche, du har over de seneste måneder været overordentligt generøs med din rådgivning ved ikke blot at beskrive den sammenhæng, i hvilken den nye administration skal overveje sin politik, men du har også formidlet detaljerede analyser og specifikke politiske initiativer. Dine bidrag har været uvurderlige, og vi ønsker, at du skal vide, hvor højt de har været værdsat. Hvis du her i eftermiddag havde et øjeblik, hvor du kunne give et råd direkte til præsidenten, hvad ville du så sige til ham?»

»Først og fremmest de samme ting, som jeg har fremlagt i dag«, svarede LaRouche. »... Jeg forstår den situation, han befinder sig i, måske endda bedre end han selv gør, for jeg er ældre og levet i den her verden meget længere, og jeg har måske flere indtryk i mig fra flere dele af verden, der gør, at jeg meget stærkt føler den effekt, det har haft på forskellige dele af verden, alt det som verden har været udsat for under USA's accept af **Det britiske Imperium**. Og det er den bedste måde at sige det på ...«

»For det første må vi hårdt og beslutsomt tage os af den verdensomspændende økonomiske og finansielle krise. Vi må genetablere USA's position i verden, specifikt i Franklin D. Roosevelts tradition, og handle som Roosevelt ville have gjort, havde han levet længere i tiden efter den krig, han førte til sejr.«

»Og jeg tror, at præsident Obama på nuværende tidspunkt

har fået den arv fra afdøde Franklin Roosevelt at skulle løfte verden op, efter en periode med nedgang og fortvivlelse, ved at gribe til handling og derigennem atter etablere USA som det land, der, i verdens politiske ledes øjne, fører alle verdens lande ud af det mørke, i hvilket vi har levet i den seneste tid.«

»Jeg mener, at en generel økonomisk reform, der inkluderer et samarbejde, der strækker sig mod **Rusland, Kina og Indien**, vil være altafgørende. Men for at det skal fungere, må vi først foretage en omfattende reform af det amerikanske kreditsystem. Og nøjagtig som det var Roosevelts hensigt, må vi etablere et fastkurs-kreditsystem, ikke et monetært system, men et kreditsystem med deltagelse af en gruppe af ledende nationer, herunder vort eget USA, Rusland, Kina og Indien.«

LaRouche understregede flere gange under sin webcast, at det nye amerikanske kreditsystem, som skal være kernen i et nyt internationalt finans- og kreditsystem, skal have en ny nationalbank som sit omdrejningspunkt. Og en sådan ny amerikansk nationalbank skal opbygges efter nøjagtig de samme principper, som USA's første finansminister, **Alexander Hamilton**, lagde ind i det unge USA's allerførste nationalbank.

Denne tankegang er ikke helt fremmed for præsident Obama og hans nye regering. Da Timothy Geithner den **26. januar** blev svoret ind som USA's nye finansminister, sagde præsident Obama bl.a.: »Da Alexander Hamilton tog eden som vort lands første finansminister, stod han overfor at skulle sammenflette de enkelte delstaters forskelligartede økonomier og gældsætninger til ét samlet amerikansk kreditsystem og kapitalmarked«. Præsident Obama påpegede, at selv samme system er nu i fare for sammenbrud, og forsikrede, at der vil blive grebet ind.

I **2006** igangsatte den indflydelsesrige amerikanske tænketank **The Brookings Institution** et økonomisk-politisk forskningsprojekt, der fik navnet »**The Hamilton Project**«. På den stiftende konference i Washington den **5. april 2006** stod en enkelt politiker på talerlisten blandt de mange økonomer og forskere. Det var senator Barack Obama fra **Illinois**.

Blandt de mange prominente personligheder i Hamilton Projektets rådgivende forsamling står fhv. finansminister **Robert Rubin**, nuværende rådgiver for præsident Obama, og i **januar 2009** måtte **Jason Furman** forlade sin post som projektets direktør for at indtræde i den nye regering som Lawrence Summers vice-direktør i det **Nationale Økonomiske Råd**.

Prometheus udgives hver måned af **Schiller Institut**et, Sankt Knuds Vej 11 kld., 1903 Frederiksberg, tlf: 35 43 00 33, Konto: 1551-0005648408. Giro: 564-8408, si@schillerinstitut.dk, www.schillerinstitut.dk. **Prometheus** er en videreførelse af **Agro-Nyt** (marts 1989 – oktober 2004). Redaktion: Poul Rasmussen (ansvh.), Tom Gillesberg, Percy Rosell og **Executive Intelligence Review**. Abonnement: 1 år: 2.000 kr. – 6 mdr.: 1.000 kr. – 3 mdr.: 600 kr. Eftertryk kun tilladt med kildeangivelse.

ISSN: 1604-2840

Eget tryk

Prometheus

Et månedligt nyhedsbrev
Udgang 21 nr. 1

REALØKONOMISK CHOKBØLGE

Selv om impulserne i vore nervebaner bevæger sig med stor hast, er der alligevel en forsinkelse, der kan være til skade for vort helbred. Det oplever vi, hvis vi uforvarende sætter en hånd på noget meget varmt. På det tidspunkt vor hjerne registrerer, at hånden er helt galt afmarcheret, er skaden allerede sket. Det yderste hudlag er ødelagt. Vi har fået en brandvabel.

Lige nu er politikere og regeringer over alt i verden i gang med at reagere på den krise, der i sommeren og efteråret 2008 rullede gennem hele det internationale finans- og betalings-system. Nogle af verdens største og ældste banker og finansinstitutioner er styrtet i grus, og nu forsøger man desperat at forhindre, at finanskrisen slår igennem til det omliggende samfund og knuser den realøkonomi, vi andre bor og lever i. Det er desværre for sent. Alt for sent. Skaden er sket, og den er allerede meget stor. Millioner af mennesker har mistet deres pensionsformuer. Bølger af tvangsauktioner sender sagesløse familier på gaden. Arbejdsløsheden stiger, og arbejdspladser forsvinder med en hast, vi aldrig tidligere har set i den moderne civilisation. En altødelæggende realøkonomisk chokbølge er blevet udløst.

Derfor skal der foretages politiske hasteindgreb på flere planer samtidigt: Der skal ryddes op i ruinerne af et sammenstyrtet finanssystem. Det kan kun gøres gennem en regelret konkursbehandling af banker og finansinstitutioner. Dårlige investeringer må og skal skilles fra gode. Ellers kommer vi aldrig videre. Dernæst skal der opstilles helt nye spilleregler for både nationale og internationale finanstransaktioner. Det betyder nye banklove og et helt nyt internationalt finans- og kreditsystem. Her er der stor inspiration at hente fra præsident Franklin D. Roosevelts håndtering af krisen i 1930'erne.

Det er der også til det sidste og allervigtigste politiske indgreb: Moderne udgaver af Roosevelts store infrastrukturprojekter må sættes i gang hurtigst muligt. De realøkonomiske skader efter finanssammenbruddet vil nemlig vise sig at være langt, langt værre, end politikere i dag har fantasi til at forestille sig. Schiller Institutet i Danmark har allerede fremlagt det bedste bud på et nationalt genopbygningsprojekt: En fast forbindelse over Kattegat med en superhurtig magnetsvævetogbane mellem København og Århus. Finansieret direkte gennem nye nationalbankkreditter.

Men vi skal også lære af vore fejltagelser. Til det formål har Lyndon LaRouche foreslået en genoplivning af 30'ernes berømte »Pecora-høringer«. Dengang afslørede undersøgelsesleder Ferdinand Pecora for åbne radiomikrofoner og et måbende kongresudvalg, hvorledes Wall Streets fineste og fornemste banker havde snydt deres egne kunder, så vandet drev dem ned ad nakken. I dag kan første mand i skranken passende være Stein Baggers amerikanske overmand, storsvindleren Bernhard Madoff. Og måske undgår vi at brænde fingrene på et nyt spekulationsfikseret massehysteri en gang i fremtiden.

»NEW DEAL« FOR DANMARK

I 2009 har Schiller Institutets månedlige nyhedsbrev *Prometheus* valgt at gå i farver. Ironisk nok vil 2009 sandsynligvis blive året, hvor verdensøkonomien går i sort. Helt i sort, endda.

Sidste halvdel af 2008 vil blive husket for nogle af de mest dramatiske finansielle sammenbrud i den moderne civilisations historie. Først kom en alvorlig advarsel i foråret, da **Bear Stearns**, en af **Wall Streets** ældste investeringsbanker, måtte lade sig opkøbe af konkurrenten **JP Morgan**. Siden fulgte en sommer og et efterår med en uendelig strøm af dramatiske sammenbrud, anført af de amerikanske realkreditgiganter **Fannie Mae** og **Freddie Mac**, den britiske storbank **Northern Rock**, bankforsikringskoncernen **AIG** og investeringsgiganten **Lehman Brothers**. Herhjemme gav **Roskilde Bank** som bekendt sit lille bidrag til den internationale finansverdens »dance makabre«.

Vækket af larmen fra finansinstitutioner, der styrter i grus, og skrigene fra panikramte bankdirektører, der ser deres verden forsvinde under fødderne på dem, vågnede regeringer og folkevalgte i **Washington**, **London**, **Paris** og **København** forskrækket op til dåd. I hast og uden den fornødne omtanke kastede man milliarder af skatteyderpenge efter krisen. Anført af USA's finansminister **Hank Paulson** og føderalbankdirektør **Ben Bernanke** strikkede de vestlige regeringer hver deres »hjælpepakke« sammen for at redde de nødstedte banker. **Storbritanniens** premierminister **Gordon Brown** smed al kapitalistisk ideologisk arvegods overbord, glemte om at »lade falde, hvad ikke kan stå« og skød skatteydernes penge direkte ind i bankernes egenkapital.

Herhjemme gav man først en statsgaranti på over **20 mia. kr.** til **Roskilde Bank** og kort tid efter fulgte »**Bankpakke I**«, hvor bankerne skulle indskyde op til **35 mia. kr.** i en krisefond til gengæld for en ubegrænset statslig indskydergaranti til alle bankernes kreditorer og kunder.

Men samtidig kom de første tegn på, at finanskrisen havde udløst en realøkonomisk chokbølge af uhyggelige proportioner. Mens hundredetusinder af amerikanske familier blev tvunget fra hus og hjem på grund af sammenbruddet af boligboblen forsvandt de amerikanske arbejdspladser med en hast, man aldrig tidligere har set. Fra **september** til **december 2008** mistede USA mere end **2 mio.** arbejdspladser, over **500.000** alene i årets sidste måned. I alt forsvandt **2,6 millioner** amerikanske arbejdspladser i **2008** og alene i **december** steg den officielle arbejdsløshed med **632.000**. Dermed står **11 mio.** amerikanere, **7,2%** af arbejdsstyrken, uden arbejde. Verdens største økonomi er i frit fald.

Denne realøkonomiske chokbølge ruller nu hen over alle klodens nationaløkonomier. **Kina** er allerede hårdt ramt. De engang så bugnende ordrebøger fra den forbrugshungrende vestlige verden står gabende tomme. Tusindvis af fabrikker lukkes hver eneste måned, og masseafskedigelse skal allerede tælles i mange millioner. Samme billede, eller afskygninger heraf, er ved at brede sig til hele det øvrige **Asien**, **Indien**, **Rusland** og efterhånden også **Europa**. **2009** bliver året, hvor den realøkonomiske chokbølge rammer Danmark med fuld styrke!

Men det er tilsyneladende ikke gået op for hverken regering eller folketing. Mens *Prometheus* er på vej til trykken, forhandles der om en »**Bankpakke II**«. Hele **100 mia. kr.** er i spil! Der er ikke sluppet mange detaljer ud, men regeringen lægger op til, at kun »solide og veldrevne« banker skal nyde godt af et ekstra kapitaltilskud, mens mindre solide bankinsti-

tioner angiveligt må se sig om efter en fusionspartner eller lukke.

Blandt andet derfor har **Finansrådet** og flere af landets banker haft travlt med at forsikre omverdenen om, at det skam ikke er bankerne, der har behov for nogen »bankpakke«, og at de derfor fortrækker at tale om en nødvendig »samfundspakke«. Faktum er dog, at bankerne, trods »Bankpakke I«, har strammet deres kreditpolitik så meget, at de er i færd med at kvæle vitale dele af det danske erhvervsliv.

Den **7. januar** påpegede **Finn Østrup**, lektor ved **Copenhagen Business School**, **CBS**, overfor dagbladet *Børsen*, at ikke en gang et kapitaltilskud på **100 mia. kr.** er nogen garanti for, at de danske banker vil blive mere rundhåndede med deres udlån. Han foreslog derfor, at regeringen etablerer en statsbank, der kunne udstede lån og kreditter direkte til de virksomheder, der er blevet afvist af de private banker.

Lektor Østrups forslag fandt opbakning fra socialdemokraternes leder **Helle Thorning-Schmidt**, der ifølge eget udsagn er godt træt af bankernes forsøg på at smyge sig uden om stram politisk kontrol med de penge, der eventuelt måtte komme fra statskassen.

Allerede den **6. januar** advarede Schiller Institutets formand i **Danmark**, **Tom Gillesberg**, i et åbent brev regeringen og **Folketinget** imod at gentage fejltagelserne fra »Bankpakke I« og de forskellige udenlandske hjælpepakker (se www.schillerinstitut.dk/bankpakke.html). Hverken premierminister **Gordon Browns** direkte kapitalindskud i de britiske banker eller finansminister **Hank Paulsons** og føderalbankdirektør **Ben Bernankes** gigantiske amerikanske hjælpepakke på **700 mia. dollars** har formået at bremse finanskrisen eller den hastigt voksende realøkonomiske chokbølge.

Den væsentligste årsag til de mange hjælpepakkers manglende succes er den politiske uvilje mod at tage fat om nældens rod. Der står stadig billioner af dollars i udestående gældsbeviser, derivatkontrakter og »kreative investeringsinstrumenter« fra de seneste tyve års ukontrollerede globale spekulationscirkus, der endnu ikke er blevet ryddet op i. Så længe det er tilfældet, vil alle likvide midler i form af skatteyderpenge, som regeringerne måtte stille til rådighed for bankerne, forsvinde ned i dette store sorte hul. Det er derfor, at den fhv. demokratiske præsidentkandidat og økonom **Lyndon LaRouche** stædigt har insisteret på, at første skridt i en reorganisering af finanssystemet må og skal være en kontrolleret konkursbehandling af de eksisterende bankinstitutioner, så man kan få skidt og kanel skilt fra hinanden.

En anden alvorlig skavank ved de hidtidige »bankpakker« har været en helt urealistisk forhåbning om, at de internationale kreditmarkeder meget snart vender tilbage til »normal drift«. Det sker ikke! Hvis en »Bankpakke II« som udgangspunkt skal være en midlertidig foranstaltning, indtil de danske banker atter kan hente likvide midler på de internationale kreditmarkeder, vil vi stå med en ny bankkrise allerede inden sommer. Regeringen og Folketinget bliver nødt til at indse, at skaderne fra sammenbruddet af den spekulative boble er så dybe og uoprettelige, at internationale bankforretninger aldrig vender tilbage til det »normale«. Først når der gennem et internationalt politisk indgreb er etableret et nyt finans- og kreditsystem, vil verdenshandelen og de hertil hørende finansielle transaktioner blive reetableret.

Derfor bør regeringen og Folketinget tage **Finansrådet** og de danske banker på ordet og droppe planerne om en »Bankpakke II« og i stedet sammensætte en realøkonomisk »Sam-

fundspakke I«. En almindelig »bankpakke« vil alligevel være uden virkning, og om ganske få måneder vil den globale økonomiske sammenbrudskrise under alle omstændigheder tvinge de danske politiske ledere til at foretage omfattende politisk-økonomiske indgreb. Og vi kan som bekendt ikke bruge pengene to gange!

En realøkonomisk »Samfundspakke I« skal indeholde flere vigtige finansielle redskaber:

Den akutte likviditets- og kreditkrise, der er ved at kvæle erhvervslivet, kan hurtigt afhjælpes, hvis **Nationalbanken** åbner et »udlånsvindue«, hvor virksomheder kan henvende sig direkte om lån og kreditter. Om nødvendigt, må Nationalbanken, for at lette ekspeditionen, etablere midlertidige filialer i de større provinsbyer.

Mens dette forgår, må Folketinget udarbejde en dansk version af den amerikanske **Glass/Steagall-lovgivning**. Som reaktion på børskrakket i 1929 og bankkrisen i 1931 vedtog **Den amerikanske Kongres** i 1933 en lov, der med præsident **Franklin D. Roosevelts** velsignelse forbød almindelige indlånssbanker og sparekasser at deltage i spekulative investeringer. Loven, der var opkaldt efter senator **Carter Glass** fra **Virginia** og kongresmedlem **Henry B. Steagall** fra **Alabama**, blev afviklet i 1999, og straks kastede de amerikanske banker sig atter ud i det spekulationscirkus, der endegyldigt brød sammen i 2007-2008.

På samme måde skal de danske banker tvinges til at vælge, hvorvidt de vil være en normal ind- og udlånsbank, der opbevarer og forrenter indlånernes penge og stiller likvide midler og kreditter til rådighed for det almindelig erhvervsliv. Eller om de vil være en investeringsbank, der på kundernes vegne forsøger at finde det højeste afkast på de internationale kapitalmarkeder. De skal bare ikke have lov til at være begge. Lige så snart en sådan ny dansk banklovgivning ligger klar, kan de private banker, der vælger almindelig bankvirksomhed, overtage viderefremstillingen af Nationalbankens kreditter.

Samtidig må Nationalbanken genoptage rollen som egentlig nationalbank. I dag fungerer Nationalbanken som centralbank og indgår som en del af det netværk af centralbanker, der bærer det nuværende internationale finans- og betalingssystem. Men Nationalbanken har faktisk engang fungeret som en nationalbank, sådan som USA's første finansminister, **Alexander Hamilton**, oprindeligt definerede en sådan. Det vil sige en national bank, der efter bemyndigelse skaber nye kreditter til investering i samfundets infrastruktur. Det gjorde Den danske Nationalbank med stor professionalisme under **2. Verdenskrig**, da landet var afskåret fra de internationale kreditmarkeder (der i øvrigt var brudt sammen allerede i 1931 -red.).

Kernen i »Samfundspakke I« skal være en gigantisk infra-

WEBCAST
med
Larouche
16 + 22 jan.
Kl. 19.00
LAROCHEPAC.COM

strukturobygning finansieret gennem udstedelsen af nye nationalbankkreditter. Og det helt centrale projekt i den denne massive infrastruktursatsning skal være etableringen af en fast forbindelse over **Kattegat** og en moderne, superhurtig magnettogetbane mellem Danmarks to største byer, **København** og **Århus**.

Da Schiller Institutet i **foråret og sommeren 2007** udløste en landsdækkende debat om en fast forbindelse over Kattegat, og blandt andet fremlagde et konkret forslag for **Folketingets Trafikudvalg** den **12. april**, blev det afvist af daværende trafikminister **Flemming Hansen** med begrundelsen, at det var »alt for dyrt«. Trafikministeren og hans embedsmænd havde ikke rigtigt styr på tallene i Schiller Institutets forslag, men selv med korrektion for inflation vil der i første fase, med bygning af en fast forbindelse fra **Kalundborg** over **Samsø** til **Hov**, sydøst for **Odder**, og videre til **Århus**, med en tilhørende magnettogetbane være tale om etableringsomkostninger, der vil ligge et pænt stykke under de **100 mia. kr.**, som regering og Folketing er i færd med at stille til rådighed for de danske banker! Ud fra en enhver samfundsøkonomisk vinkel vil det være en langt, langt bedre investering.

Et sådant projekt vil desuden være i fuld overensstemmelse med ånden fra **Franklin D. Roosevelts** berømte »New Deal«. Og der vil ikke være tale om en simpel økonomisk stimulering gennem offentlige investeringer, sådan som den britiske økonom **John Maynard Keynes** beskrev det. I hans optik var der ikke forskel på pyramider, vindmøller, grøftgravning og militæruddgifter. Men det var der så sandelig i Roosevelts »New Deal«. Her var alle store infrastrukturprojekter nøje udvalgte for at fremkalde et vedvarende fysisk faseskifte i den samlede realøkonomi. Det er også tilfældet med Schiller Institutets forslag til en fast forbindelse over Kattegat.

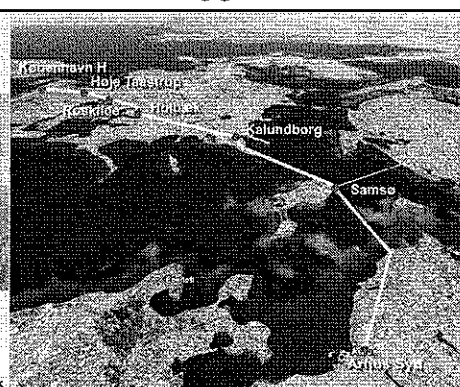
MENS VI VENTER PÅ OBAMA ...

Tirsdag den **20. januar** bliver **Barack Obama** indsat i embedet som USA's **44. præsident**. Dermed slutter **otte års** mæridt med **George W. Bush** i **Det hvide Hus**.

**EFTER FINANSKRAKKET:
MAGNETTOG
OVER KATTEGAT**

Tom Gillesberg
Kandidat uden for partierne
31 43 00 33 www.sive.dk

FYSISK-ØKONOMISK FASESKIFTE
Bygningen af en Kattegatbro og etableringen af et dansk magnettoget repræsenterer det fysisk-økonomiske faseskifte, der kan trække Danmark ud af den globale økonomiske krise. Valgplakaten er fra 2007. Læs mere på www.schillerinstitut.dk.

Men lige siden præsidentvalget i november 2008 har den fhv. demokratiske præsidentkandidat **Lyndon LaRouche** gentagne gange advaret om, at så længe præsident Bush og vicepræsident **Dick Cheney** stadig sidder på den vigtigste adresse i **Washington, Pennsylvania Avenue 1600**, kan verden forvente sig det værste (se også *Prometheus* nov. og dec. '08). Og den advarsel blev til fulde bekræftet den 27. december, da Israel indledte et omfattende militært angreb i det tætbefolkede Gaza.

Allerede den 15. januar 2008 modtog **Jeffrey Steinberg**, efterretningsredaktør ved *Prometheus'* amerikanske samarbejdspartner *Executive Intelligence Review*, en rapport fra en højtstående kilde i kredsen omkring Israels premierminister **Ehud Olmert**. Ifølge kilden havde det israelske sikkerhedskabinet afholdt et møde umiddelbart efter præsident Bush' besøg i Israel og **Palæstina** den 9.-11. januar. På dette møde skulle der, ifølge kilden, være truffet beslutning om et militært angreb på Gaza ved udgangen af 2008.

Redaktør Steinberg cirkulerede dengang rapporten til andre kilder i Washington og udbad sig kommentarer. Han vedlagde en bemærkning om, at selv om præsident Bush under besøget officielt havde talt varmt for en »to-statsløsning«, så kunne denne holdning i Bush' og Cheney's forskruede logik sagtens forenes med en udryddelseskrig imod **Hamas** i Gaza, eller et militært angreb på **Iran**.

I en pressemeddelelse den 30. december kaldte LaRouche det israelske angreb for »topmålet af vanvid«. Forestillingen om, at Israels militær skulle kunne nedkæmpe truslen fra **Hamas'** asymmetriske krigsførelse, har ingen hold i virkeligheden. Den største »trussel« imod Israels sikkerhed er »et udbrud af fred«. I hvert fald i hovederne på dem, som sidder uhjælpeligt fastlåst i tankegangen fra den britisk-franske **Sykes-Picot**-opdeling af det gamle **Ottomanske Rige** i 1916, sagde LaRouche. Og det gælder også **Det muslimske Broderskab** i inderkredsen af **Hamas**. Med den indkommende amerikanske regering under præsident Obama, åbnes muligheden for en fredsftale mellem **Syrien** og Israel, og det vil totalt ændre det gamle **Sykes-Picot**-kort over **Mellemøsten**, påpegede LaRouche.

Men det perspektiv huede tydeligvis ikke vicepræsident **Dick Cheney** og hans venner i **London** og **Saudi-Arabien**. Herfra lægges der bag kulisserne stort pres på Israel til at udvide krigshandlingen til også at omfatte **Libanon**, **Syrien** og **Iran**. Det har regeringen i **Jerusalem** heldigvis afholdt sig fra, trods sporadiske raketangreb fra **Libanon** ind i det nordlige Israel.

Som vi har rapporteret her i *Prometheus* adskillige gange i 2008, modtog Barack Obama betydelig økonomisk og politisk støtte til sin valgkamp fra kredsen omkring den britisk-amerikanske storspekulant **George Soros** og dennes venner i **City of London**. Ikke fordi man var særligt begejstrede for Obamas politiske visioner, men fordi man så det som den eneste chance for at forhindre, at **Hillary Clinton** rykkede ind i Det hvide Hus.

Bestyrtelsen i kredsen omkring Soros var derfor stor, da Obama udnævnte netop **Hillary Clinton** til den magtfulde post som USA's udenrigsminister. Men mareridtet for Soros og hans venner i London stoppede ikke der. Gennem de seneste år har forskellige politiske organisationer, sponsoreret af **George**

Soros, lagt et stort arbejde i forberedelsen af et storstillet politisk udspil for legaliseringen af handelen og brugen af hårde narkotiske stoffer. En afkriminalisering, der ifølge Soros' organisationer skulle fjerne marginaliseringen af den vestlige verdens narkomaner og åbne en omfattende global handel for driftige forretningsfolk (åh ja, siden **Nato's** invasion af **Afghanistan** i 2001 er Afghanistans eksport af opium vokset fra 2 mio. tons til 8 mio. tons -red.).

Men det bliver ikke med den kommende amerikanske regerings velsignelse. Det stod klart, da Barack Obama udnævnte den pensionerede general og nuværende professor ved militærakademiet **West Point**, **Barry McCaffrey**, til leder af USA's antinarkotika indsats. Han erklærede straks totaldkrig imod den internationale narkotikahandel.

Sammensætningen af den kommende amerikanske regering under ledelse af præsident Barack Obama har i det hele taget vakt undren og bekymring i finansverdenen på **Wall Street** og i **City of London**. Det er fremgået tydeligt af en række kommentarer i både *The Financial Times* og *The Wall Street Journal*. Og selv om den kommende præsidents oplæg til en økonomisk redningsplan for USA langt fra har været entydig (en noget ufokuseret blanding af skattelettelser og infrastrukturinvesteringer til i alt 750 mia. dollars -red.) nærer finansverdenen en stigende frygt for, at Obama skal udvikle sig til en ny **Franklin D. Roosevelt**.

Lyndon LaRouche vil naturligvis, gøre alt hvad han kan, for at skabe de politiske rammer der gør det muligt, og det er bestemt ingen skade til, at adskillige medlemmer af den nye stab i Det hvide Hus er godt bekendte med LaRouches forslag og politiske arbejde gennem mange år.

LAROCHE I NEW DELHI OG STRASBOURG

Den 3. december var LaRouche blandt hovedtalerne på et seminar i **Indiens** hovedstad **New Delhi**, der var arrangeret af den indiske tænketank **Forum for Strategy and Security Studies, FSSS**. Her fremlagde han endnu engang nødvendigheden af, at de fire stormagter **Kina**, **Indien**, **Rusland** og **USA**, går sammen for at etablere et nyt internationalt finanssystem i lighed med det, der på præsident **Franklin D. Roosevelt's** initiativ blev etableret på en international konference i **Bretton Woods, New Hampshire** i 1944. Men LaRouche understregede også, at et sådant Nyt **Bretton Woods** ikke skal være en simpel genoplivning af det gamle, håbløst bankerotte monetære system, men derimod et kreditsystem, der med forbillede i det økonomiske system, der er fastlagt i **Den amerikanske Forfatning**, kan skabe nye kreditter til store nationale og internationale infrastrukturprojekter.

Den 4. december offentliggjorde den russiske erhvervsradiostation *Business FM* på sin hjemmeside *BFM.ru* et omfattende interview med LaRouche, hvor han gentog sin opfordring til regeringerne i **Kina**, **Indien**, **Rusland** og **USA** om at gå sammen om etableringen af et nyt finanssystem. Og den 17. december fik LaRouche muligheden for at fremlægge samme perspektiv overfor EU-politikerne på en pressekonference i **Europa-Parlamentet** (se mere på www.larouchepac.com).

Prometheus udgives hver måned af **Schiller Institut**, Sankt Knuds Vej 11 kld., 1903 Frederiksberg, tlf: 35 43 00 33, Konto: 1551-0005648408, Giro: 564-8408, si@schillerinstitut.dk, www.schillerinstitut.dk. *Prometheus* er en videreførelse af *Agro-Nyt* (marts 1989 - oktober 2004). Redaktion: Poul Rasmussen (ansvh.), Tom Gillesberg, Percy Rosell og *Executive Intelligence Review*. Abonnement: 1 år: 2.000 kr. - 6 mdr.: 1.000 kr. - 3 mdr.: 600 kr. Eftertryk kun tilladt med kildeangivelse.

ISSN: 1604-2840

Eget tryk

LaRouche's Historic Webcast: President Obama's Options

Lyndon LaRouche addressed an international Webcast Jan. 16, just days before the historic inauguration of President Barack Obama. Here are his opening remarks, followed by an excerpt from the discussion which followed. The event was moderated by LaRouche's spokeswoman Debra Freeman. The full transcript and video of the presentation and discussion are available at www.larouchepac.com

Debra Freeman: Good afternoon. My name is Debra Freeman, and on behalf of LaRouche PAC, I'd like to welcome all of you to today's historic presentation. As I think most of our listeners know, Mr. LaRouche will be giving a live broadcast from Washington, D.C., just two days after Barack Obama takes the Oath of Office. That broadcast on Jan. 22, at 1 p.m. Eastern Time, will be before a live audience.

But, the demand for Mr. LaRouche to address the nation and to address the world, *prior* to President Obama's inauguration, in the midst of what is arguably the worst crisis that our nation has ever faced, was overwhelming. And in meeting that demand, we scheduled today's Webcast.

We have questions that have already come in, from our nation's capital, from Moscow, and indeed, from all over the world. We will continue to field questions as today's historic broadcast proceeds.

Without any further introduction, Ladies and Gentle-

men, I'd like to present to you, Mr. Lyndon LaRouche.

Lyndon LaRouche: To begin with, before getting into the questions and my response to them, I would remark that I'm focussed, at this point, in my direct remarks here, on the situation posed by the appearance of Paul Volcker, in the committee, the 30 Group, which recently met [see "Failed Bailout Ploy Heading Into Desperate New Phase," in *Economics*—ed.].

Now, the significance of that is this: No one knows exactly what President Obama is going to conclude on the issue of the international monetary-financial crisis. I haven't talked with him; and he has, of course, restrained himself on a number of matters, pending the time that he is the actual President, as opposed to speaking as a President-elect. So my concern is to try to clarify exactly what President Obama *must* consider, in making crucial decisions which bear upon international relations, particularly those affecting the world economy.

Now, the problem here is, that as most of you know, the President has not spoken on the actual, crucial issues of world economy. Nor has anyone else, really. A few people, hither and yon in the world, have talked about it; but before the public, there has been no competent discussion, of the most crucial issues which threaten and face the world today. And I'm certain, from the performance of the people in the U.S. Congress, that virtually none of them is competent in any degree, to deal with this.

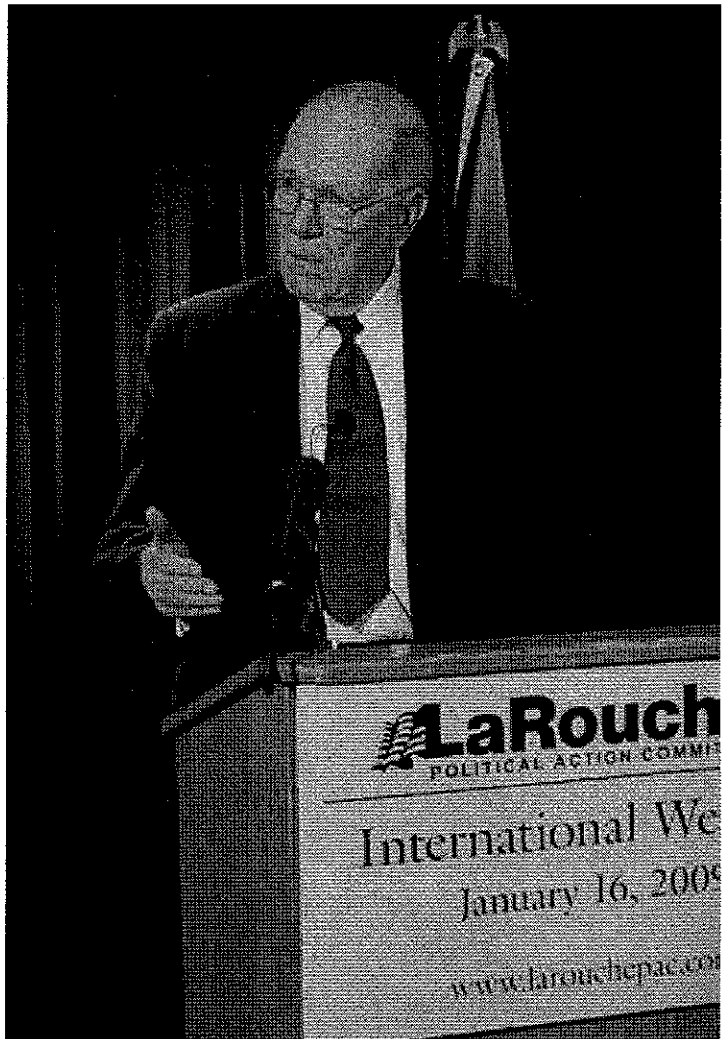
LaRouche's July 2007 Forecast

You will recall, that on the 25th of July in 2007, I forecast the imminent collapse, the breakdown of the international monetary-financial system, as an oncoming process. Three days after that, the breakdown occurred. Idiots and liars, variously, referred to that as a "special kind" of subprime mortgage crisis. It was not. What happened in particular, which bears exactly on what I have to say to you right now today, is that what I was forecasting was *not* a mortgage crisis, but something quite different: I was calling attention to the fact that the world has been destroyed, in terms of world economy, by a growth of what are called financial derivatives. This plague of financial derivatives took off, shortly after Mr. Volcker's leaving office, under the direction of his successor, Alan Greenspan. And Alan Greenspan did something which no decent man should ever have done, which was to create the financial derivatives bubble which dominates the world today.

Now, what I was forecasting, on the 25th of July, was a breakdown of the *international financial derivatives bubble*, a bubble which is on the order of magnitude, equivalent to, nominally, about *\$1.4 quadrillion dollars*. And this bubble is still growing, implicitly, until we put it to sleep, and get rid of it.

Now, what we have to do, we are *never* going to bail out *\$1.4 quadrillion* worth of inflating claims against the world economy. We are going to have to *wipe out most of the financial claims from the books!* We are going to put the world, which we have to save—a physical world—we're going to put the world into protection. And we're going to put it into protection, *by eliminating the greatest part of the nominal financial claims*, held by financial institutions of the world today. *If you don't do that*—which is what most people are afraid to even talk about—*if you don't do that*, if you don't wipe most of the things that have been subject to bailout, from the books, you can not save the world *physical economy* from a general breakdown, which would mean that the world's population would probably sink from about 6.5 billion today, to about 1 billion or less, within a matter of a generation or two.

So therefore, if you have any care for humanity, you're going to wipe financial derivatives off the books!

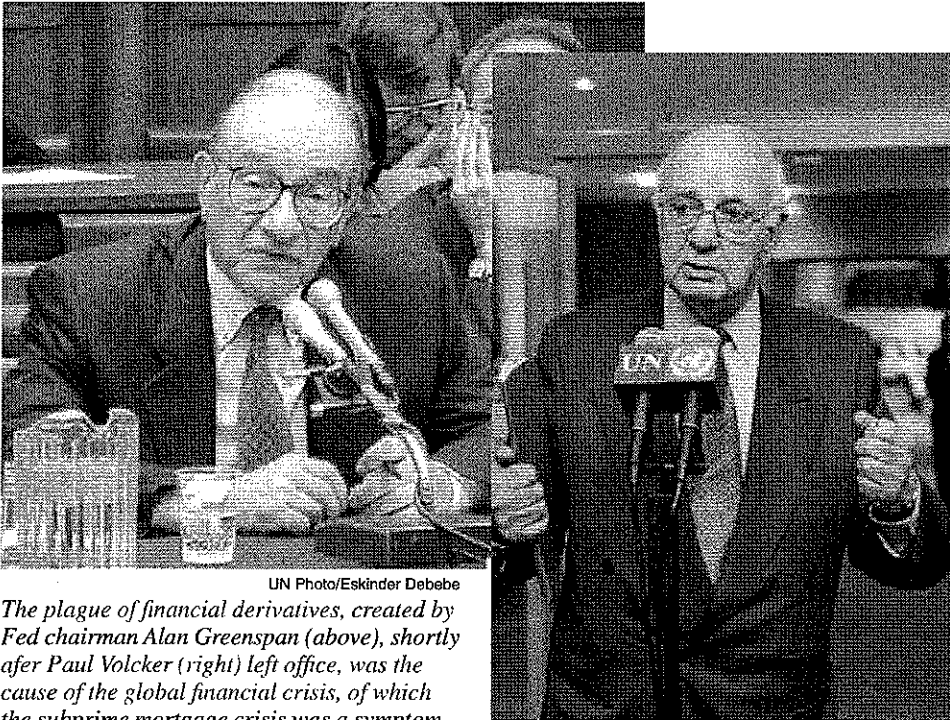

EIRNS/Stuart Lewis

The planet, said LaRouche, will no longer tolerate the usury-ridden Anglo-Dutch Saudi imperial system. The United States can, through our Constitution, put the system into bankruptcy reorganization. This will allow us to survive.

What I warned about, on July 25 of 2007, is that the rate of increase, of self-increase, of hyperinflationary increase, of these financial derivatives, was growing at such a rate, relative to a physically collapsing economy, that the thing was going to break at the weakest point in the system.

Now, what happened, because, again, because of Alan Greenspan's playing with Fannie Mae (and you should never play with your fanny!), but because of that, we'd reached the point, where the subprime mortgage factor had become the reflection, the leading reflection, of the breakdown of the international financial/financial derivatives system!

UN Photo/Eskinder Debebe

The plague of financial derivatives, created by Fed chairman Alan Greenspan (above), shortly after Paul Volcker (right) left office, was the cause of the global financial crisis, of which the subprime mortgage crisis was a symptom.

House Financial Services Committee website

So, what I was forecasting was not a spinoff from a breakdown of one sector of the mortgage sector, into the world economy, but the *world economy's collapse* causing, symptomatically, a breakdown of the subprime mortgage sector, which was the most corrupt and weakest part of the whole mortgage system; which Alan Greenspan had used as one of his drivers, for his role, together with the City of London, in creating this hyperinflationary crisis. What is happening is that the rate of self-growth of the financial derivatives bubble, had reached the point, relative to a collapsing physical level of productivity per capita and per square kilometer, which was toppling the whole system.

A Breakdown of the Industrial Powerhouses

The secondary factor in this, was the fact that the United States economy, actually since 1968, the U.S. physical economy had been collapsing, in physical terms—per capita and per square kilometer—especially since 1989; the European economy has also been collapsing, as the former Soviet Union's economy was collapsing.

So what we have, is a process of a *collapse*, of the physically productive economies, of the United States, in particular, of Europe in particular, and the former Soviet Union, at the same time, that we have been ex-

porting production to cheap labor markets, in places such as China and elsewhere. China is a particularly crucial case, because China has become dependent upon, largely, doing the production for the United States, and in part, Europe. China is the most extreme case. India, for example, has a lower ratio of its total economy that depends upon exports. China has a great part of its present economy that depends upon this export market.

So therefore, as this market collapses, financial market collapses, then inevitably, China collapses. Russia is collapsing, for

similar, related reasons. The

economies of Western and Central Europe are collapsing. The economies of Eastern Europe, formerly part of the extended Soviet system, actually have been living under worse *physical* conditions—maybe politically they've somewhat improved—but worse physical conditions than they were under the Soviet system. Poland, for example, is worse off today, than it was under Soviet domination of the Comecon.

So what you have is a breakdown, of what was formerly the agro-industrial powerhouses of the world, including the United States, which have become more and more *post-industrial* societies, falling to lower and lower levels of technology per capita. While on the other hand, we have been going into *cheap* labor markets, but we *underpay* the actual costs of production, as in China and elsewhere, which is in this so-called, "globalized world."

So therefore, we have been operating under an *insane* trend, since 1967-68, which is the last time that the United States was operating *physically*, at a net rate of growth. And since that time, as typified by the breakdown in the U.S. basic economic infrastructure, the United States economy *has been disintegrating!* The level of productivity, the level of scientific progress, have all been collapsing in terms of production. Europe, since 1989, since 1990, in particular, Europe has been

collapsing. We have been expanding the markets for production, for a while, in China and elsewhere, in so-called Third World or related kinds of economies. *Now*, the whole shebang, which was based on hyperinflationary investment and speculation, has now come into a chain-reaction collapse. *There's nothing you can do, in terms of reforming the present system, to prevent the entire planet from going into Dark Age.*

You can get out of this mess, very simply: Go back to our Constitution, and go back to the thinking of Franklin Roosevelt, as of 1944. We go to that kind of thinking, and put the world through bankruptcy reorganization, and change away from this monetary system we have, which you can not save! *You can not save the world monetary system, you can not save the world banking system in its present form: It's impossible!* What you can do, is you can save the physical economy, and return to the principles of the U.S. Constitution, as best understood in the early days by Alexander Hamilton, and go to a credit system, based on the U.S. principle of a credit system, rather than an international monetary system.

The Anglo-Dutch-Saudi Empire

Now, to do this, will require another step: The basic problem of the world today, is what some people call the British Empire. But the British Empire is sometimes a misleading term. Because it is certainly not, if you look at the faces of Britons, it is certainly not the empire of the mind of the British people. What you're looking at is an international, speculative, banker control of the international monetary-financial system.

Now, this empire, through globalization, extends all over the world, and it is a world empire! You can call it an Anglo-Dutch-Saudi Empire, especially since 1973, when that great oil swindle was pulled off, and we've been living under it ever since. But this is the empire! It's like all great empires in European history: They have not been, really, national empires, or empires of nations. They've been empires of *financial interests*—usurious financial interests. And what's running the world today, is a usury-ridden, financier system, which

EIRNS/Rachel Douglas

The economies of Western and Central Europe are collapsing. The economies of Eastern Europe have been living under worse physical conditions—maybe politically they've somewhat improved—but worse physical conditions than they were under the Soviet system. Here, a woman rummages through goods at an outdoor Russian market.

is now breaking down. The world, the planet, will no longer tolerate this system. And if we try to support the system, the world will no longer *tolerate us*. That's the problem.

So therefore, the United States must, because only the United States can do this, through our Constitution and our tradition, *we can do it! We put the world monetary-financial system into bankruptcy reorganization!* Which means that some things that are essential will continue to be paid, or ordered. Our investment in these things will expand. Other things, which people have been using as substitutes for production, in this kind of crazy market, are going to be frozen, just as you do, in any attempt to salvage a business, which is financially bankrupt.

So we're putting the entire *world system* through bankruptcy reorganization. Doing that, will, in effect, eliminate the present world empire: the Anglo-Dutch-Saudi empire, that is, the banker, the financier empire.

What is required, therefore, is that the United States, under this next President, *has no sane choice—none!* It's not a matter of what you like or what you don't like: Do you like to survive? Do you wish the United States to continue to survive? Do you wish European civilization to come back? Do you wish to save China from chaos and possible breakup? Do you wish to stabilize

barackobama.com

Is President Obama prepared to step forward, to make the unprecedented decision, to put the most powerful financial interests in the world into receivership, in bankruptcy reorganization? That's what's required, if we are to survive, LaRouche said.

and protect India? Do you wish to save Russia, and what it represents in its key role in the world? Do you want a partnership among these forces, who in their *common interest*, as separately sovereign states, agree to unite, *against* the forces of empire, and say: Bankers who have swindled, financiers who have swindled, or have engaged in wild speculation, who've now driven the world *physical economy* to the point of breakdown, these people are going to *eat it!*

We're going to put the world through bankruptcy reorganization, and take the viable part of the world, and bring great nations together, together with relatively weaker nations, and bring a world system of the type envisaged by Franklin Roosevelt in 1944, and we're going to create that system of cooperation among nation-states, end all traces of imperialism, end all globalization, and go back to the sovereign nation-state and its people. And do it on the basis of the famous principle of 1648, the Westphalian Principle: a group of nations, each of which is dedicated primarily to the interests of the group of nations as a whole. And we're going to build the kind of world that Franklin Roosevelt had intended, in 1944, at Bretton Woods. We use the model of the U.S. credit system, the Hamiltonian conception of the credit system, an introduction of national banking, as a policy, as Hamilton had prescribed this; and

use this in cooperation with other nations, to create a sufficient combination of power, to force through the needed bankruptcy reorganization of the world.

Do You Wish To Survive?

If you don't like that, I'm sorry. You either do it, or you're not going to survive.

This is not one of those cases where it's a matter of your choice, your tastes, your prejudices, your traditions, in the ordinary sense: *Do you wish this nation to survive? Do you wish this planet to survive?* Are you willing to step forward, as in the case of incoming President Obama? Is he prepared to

step forward, to make an *unprecedented decision*, putting the entire world into bankruptcy reorganization, putting the most powerful financial interests in the world *into receivership*, in bankruptcy reorganization? Shut down the whole derivatives market; freeze it! Save everything that is essential, in terms of infrastructure development, in terms of production, in terms of physical standard of living; and bring together a coalition of nations, which, as a combined power of sovereign states, have the power to take the British Empire, or similar empires, and tell 'em, "You guys are in receivership. You can live, but you're going to live in receivership." And break this present monetary system, which has dominated us, especially since about 1968.

We've got to do that, *if we wish to survive.*

Now, there are many problems involved in this. What I've just said, is true: There is no sane alternative, existing on this planet, to what I have just said. I don't care what your degrees are, what your opinions are—this is reality! This is not choice, this is reality! This is like the position of a person in command in warfare; and the President of the United States, the incoming President, faces the challenge that the greatest military commanders and leaders of nations have faced in general warfare: this kind of responsibility *to act for mankind, with everything that's in you, to act that way.*

We do it, or we don't survive! And the President of the United States has to be presented with that fact: *We do it this way, or we don't survive!* Don't talk about other people's suggestions. They have failed! The leading institutions, of education, and professions, relative to this problem, *have all failed: They have failed for over 40 years!* And actually much longer. Either we change our ways, reject those traditions of 40 years, and go back to the United States as conceived by the Founders, and as affirmed by President Franklin Roosevelt, *or we are not going to survive!*

Do you wish to survive? That's the question! Not, "is your opinion going to be honored?" But, "is your opinion *worth honoring?*" Does it correspond to the requirement of survival?

We are now at that point: We're at the point where the inauguration of the next President of the United States, this coming Tuesday, will largely answer the question: *Is this nation going to survive? Is civilization, globally, going to survive?* Do we have a President with the backing needed, to make the kind of decisions from the United States, which will enable this planet to survive, and outlive the greatest financial collapse ever imagined, globally.

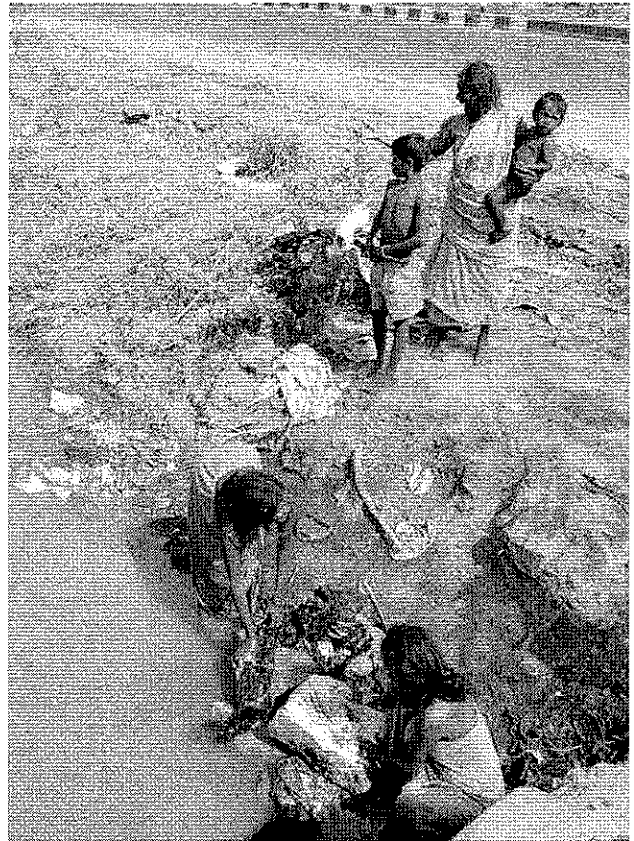
Physical, versus Money Economy

Well, that involves some other questions: Because what this signifies is that our culture's been wrong! Our educational systems have failed! Our popular opinion has been a tragic mistake. Most things that people have taken for granted and assumed, were wrong! Because, if they had not been wrong, we wouldn't be in this mess! When the *Titanic* is sinking, don't negotiate for a better stateroom—that's not your job. Get off the ship! And this is the challenge we face today.

Now, what are the problems?

First of all, we have failed to understand completely, the basic principle of physical economy. Don't talk about money economy! Yes, money is significant: managing money, organizing it, this is very important. But what's your principle of economy? I mean, *physical* economy. I'm talking about per square kilometer of territory; I'm talking about per capita; I'm talking about longevity of members of households. These kinds of things. How do we produce?

For example, let's take the case of India. India's an interesting country; about 63% of the population is extremely poor. They mostly have an agricultural base, and their base is shrinking.

Antônio Milena/ABr.

India does not have, presently, a secure supply of potable water, for agriculture and human life. We're going to have to go to large-scale desalination, to produce clean water, in necessary quantities: Which means a global, nuclear, physical economy. Shown: Women washing clothes in a ditch, in Mumbai, India.

For example, water crisis: India does not have, presently, a secure supply of potable water, for agriculture, and human life. Because we've been drawing down there, as in many other parts of the world, we've been drawing down on fossil water resources, and we've been draining them. Now we're going to have to go to large-scale desalination, to produce clean water, in necessary quantities: Which means, we're going to a global, nuclear, physical economy, especially nuclear power. This will mean, uranium fission; it will mean also thorium fission. Now, in both cases, you use a thing called plutonium to charge a uranium reactor, or to charge a thorium reactor. You have to do that. This means that we take this plutonium, which we have, which has been tanked up as a military resource, and we make it available for its function in charging nuclear reactors, using not only uranium, but the thorium cycle.